

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะสามารถรองรับการถ่ายทอดทางเทคโนโลยีเหล่านั้น ประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถและมีคุณภาพในการปฏิบัติงาน องค์การใดที่มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มีความตั้งใจดี งานก็จะประสบความสำเร็จด้วยดี แต่ถ้าองค์การใดมีบุคลากรที่ไร้ความสามารถ ขาดความรับผิดชอบและตั้งใจในการทำงาน งานก็จะล่าช้าหรือล้มเหลว อาจทำให้สูญเสียทรัพยากรไปโดยไร้ประโยชน์ ทั้งอาจนำความเสียหายมาสู่องค์กรและ ระบบบริหารอีกด้วย (รวีวรรณ ชินะตระกูล, 2538 : 18)

บุคลากรจะมีประสิทธิภาพเพียงโดยอ้อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการ จัดการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตร สถาบันพระบรมราชชนก สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการผลิตบุคลากร ทางด้านการพยาบาล ทั้งในระดับวิชาชีพ และระดับเทคนิค ได้ดำเนินการพัฒนาปรับปรุงจากหลักสูตร ประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พ.ศ. 2528 ซึ่งเป็นหลักสูตรเน้นชุมชน เป็นหลักสูตรประกาศนียบัตร พยาบาลศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง) พ.ศ. 2537 โดยตระหนักถึงความสำคัญของประชาชนเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การดูแลรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพ รวมทั้งรู้จักใช้ประโยชน์จากแหล่งทรัพยากรและเทคโนโลยีที่มีอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ในชุมชนนั้นๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตตามกำลังความสามารถของตน โดยการสนับสนุนจากบุคลากร สาธารณสุขและหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายระดับชาติที่เน้นการส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพดีถ้วนหน้าด้วยกลวิธีการสาธารณสุขมูลฐาน และคาดว่าจัดการเรียนการสอน จะสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์สูงสุด คือ สามารถสร้างพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถและมีทัศนคติที่ดีต่อการให้บริการพยาบาลในสถานบริการ และในชุมชนทุกระดับอย่างมีประสิทธิภาพ ตระหนักถึงจริยธรรมของวิชาชีพ ตลอดจนมีการพัฒนาตนเอง และวิชาชีพอย่างต่อเนื่องตลอดไป (ส่วนพัฒนาการศึกษา สถาบันพัฒนากำลังคนด้านสาธารณสุข, 2537 : คำนำ)

จากนโยบายดังกล่าว วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นราธิวาส ซึ่งเป็นสถาบันหนึ่งในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข ที่ทำหน้าที่ผลิตบุคลากรทางด้านพยาบาล จำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนตามโปรแกรมการศึกษาของหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ คือ ภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติที่เน้นชุมชน โดยจัดแบ่งเนื้อหาวิชา ออกเป็น 4 หมวด อันประกอบด้วย หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป หมวดวิชาพื้นฐานวิชาชีพ หมวดวิชาชีพพยาบาล และหมวดวิชาเลือกเสรี วิชาภาษาอังกฤษก็เป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มวิชาภาษาหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันแพร่หลายทั่วโลก ในด้านการติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นซึ่งกันและกันทั้งทางด้านการศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ และสังคม สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษได้ทวีความสำคัญมากขึ้น ทั้งนี้เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา จึงจำเป็นต้องพึ่งพาความรู้ทางด้านวิชาการในด้านต่างๆจากประเทศที่พัฒนาแล้ว แต่เนื่องจากหนังสือ ตำราเรียน เอกสาร และงานวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อให้สามารถอ่านตำราเรียนที่เป็นภาษาอังกฤษได้ รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในข้อนี้ดี จึงจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

✓ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนจะต้องสอนทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความรู้ทั้งหมด (สมศักดิ์ บุญสาธร, 2530 : 3) และเป็นทักษะเดียวที่ผู้อ่านสามารถ พัฒนาได้ด้วยตนเอง (อรพิน เทียนแก้ว, 2531 : 1) โดยการแสวงหาความรู้ ความบันเทิง จากเอกสารตำราวิชาการ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ฯลฯ ดังนั้น การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้คนพัฒนาทางสติปัญญา มีความคิดสร้างสรรค์ ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ และก่อให้เกิดความเพลิดเพลินในยามว่าง (Strang, et al. 1961 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับซูลี อินมัน (2533 : 4) ที่ว่า การอ่านจะส่งผลให้ผู้อ่านเกิดปัญญา มีความรู้กว้างขวางทันต่อเหตุการณ์ เข้าใจสถานการณ์ต่างๆได้อย่างรวดเร็ว และสามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต แต่การที่จะให้บรรลุเป้าหมายของการอ่านได้อย่างแท้จริงนั้น ผู้อ่านจะต้องรู้จักการอ่าน ซึ่งเป็นเรื่องของทักษะ ผู้มีทักษะในการอ่านก็ย่อมจะเป็นผู้ที่มีโอกาสนำความรู้ความคิดจากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มากกว่าผู้อื่น ผู้ที่กำลังศึกษาเล่าเรียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอ (สนิท ตั้งทวี, 2529 : 285)

เนื่องจากการอ่านจะเป็นรากฐานของการเรียนรู้ในระดับสูงต่อไป ดังนั้นผู้ที่อ่านได้ดีไม่ใช่เพียงแต่จะสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องหรืออ่านได้เร็วเท่านั้น แต่จะต้องประกอบด้วยความเข้าใจในเนื้อหาของสิ่งที่อ่าน (Gurrey, 1970 : 85) การอ่านเป็นกระบวนการสื่อความคิดจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องถอดความ แปลความจากอักษร หรือสัญลักษณ์ ออกมาให้ได้ความชัดเจน นั่นคือความเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน (Nuttal, 1985 : 1) ความเข้าใจข้อความที่อ่านมีความสำคัญต่อการอ่านทุกชนิด การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นการอ่านที่ต้องค้นคว้า ทาความรู้ ทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน จับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้ และสามารถนำมาสรุปเชื่อมโยงประสบการณ์ของตนกับการอ่านได้ (จีร์รัตน์ สาครินทร์ และ คณะ, 2534 : 65) ซึ่งสอดคล้องกับทิงเกอร์ และ แม็คคัลลัฟ (Tinker and McCullough, 1968 : 4) และรีฟเวอร์ส (Rivers, 1982 : 45) ที่ว่าการที่ผู้อ่านสามารถรวบรวมความคิดจากสิ่งที่อ่านได้ ย่อมแสดงว่าผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่าน และมีลอร์ (Miller, 1973 : 173) ยังได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม อีกว่า การอ่านที่ปราศจากความเข้าใจไม่ใช่การอ่านที่แท้จริง ดังนั้นความเข้าใจในการอ่านจึงเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดในกระบวนการอ่าน

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากปัญหาหลายด้าน เช่น ผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในกลวิธีสอน ขาดความกระตือรือร้นในการสอน ส่วนผู้เรียนมักจะมีปัญหาในการอ่าน กล่าวคือ ผู้เรียนขาดความเข้าใจเรื่องที่อ่าน จับใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนมีปัญหาเรื่องการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ซึ่งเป็นทักษะของการอ่านทุกประเภท (Gray, 1984 : 35) เมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ชัดเจนและกว้างขวางพอแล้วย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องได้นั้น นักวิจัยส่วนใหญ่มุ่งศึกษาวิธีการสอนอ่าน การฝึกทักษะ การอ่านด้วยวิธีต่างๆ ตลอดจนใช้แบบฝึกอ่านเพื่อช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องได้นั้น สิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ได้แก่ การฝึกทักษะการอ่าน เกี่ยวกับการฝึกนั้น ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ ซึ่งกล่าวไว้ในกฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) ว่า อินทรีย์ใดๆ ได้กระทำบ่อยๆ หรือได้ฝึกซ้ำอยู่เสมอก็จะทำให้เกิดผลของการปฏิบัติ ซึ่งนำไปสู่การเกิดทักษะ (สุภัททา ปินทะแพทย์, 2532 : 57) ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา ธรรมมาภรณ์ (2531 : 98 - 99) ที่ได้สรุปเกี่ยวกับการฝึกไว้ว่า การได้ลองทำกิจกรรมตามตัวแบบ (ฝึก) จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ต่อพฤติกรรมใหม่ได้ดีและถูกต้องยิ่งขึ้น นั่นคือการฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาหาวิธีการที่จะช่วยฝึกทักษะการอ่าน เพื่อความเข้าใจของผู้เรียนจากแบบฝึกหัดอ่าน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเรื่องที่จะอ่าน และสามารถจำเนื้อเรื่องได้นั้น ออซูเบล (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2533 : 155 อ้างจาก Ausubel, 1978 : 148) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด โดยอาศัยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ อย่างมีความหมาย (The Theory of Meaningful Verbal Learning) ซึ่งเน้นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยความเข้าใจและมีความหมาย โดยการเชื่อมโยงเนื้อเรื่องที่จะเรียนกับสิ่งที่มีอยู่แล้ว ในโครงสร้างความคิด (Cognitive Structure) เข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนจำและเข้าใจเนื้อเรื่องหรือสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ได้ดีขึ้น วิธีการนี้เรียกว่า เทคนิค การจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่อง (Organizer Technique) การจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่อง จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นขอบข่ายของเนื้อเรื่องอย่างกว้างๆ ช่วยรวบยอดเนื้อหาในเรื่องที่เรียน และรวมความคิดรวบยอดที่สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่มีอยู่แล้วในโครงสร้างระบบความคิดเดิม ให้เข้ากับสิ่งที่จะเรียนใหม่ สำหรับการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด สามารถจัดได้ในตำแหน่งต่างๆ 3 ตำแหน่ง คือ ก่อนเนื้อเรื่อง (Advance Organizer) ระหว่างเนื้อเรื่อง (Concurrent Organizer) และหลังเนื้อเรื่อง (Post Organizer) ซึ่งมีหลายวิธีด้วยกัน เช่น แบบโครงเรื่อง เรื่องย่อ การสรุปความคิดหลัก การใช้รูปภาพ การใช้คำถาม การสรุปความคิดเห็น เป็นต้น สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดแบบฝึกอ่านที่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง ก่อนการอ่านเรื่อง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบเค้าโครงของเรื่อง หรือความคิดพอสั้งเขป ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการเชื่อมโยงความรู้เดิมและความรู้ใหม่ได้ ตามหลักการเรียนรู้อย่างมีความหมาย (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2533 : 155) และแบบฝึกอ่านที่มีคำถามหลังการอ่านเรื่อง เพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ลำดับความคิดจากเนื้อเรื่องที่อ่านไปแล้ว

การใช้แบบฝึกอ่านที่มี แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบการสอน (Graphic Organizer) เป็นแผนภูมิที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านเรื่องดีขึ้น เกี่ยวกับโครงเรื่องนี้ วิทยา ดีทอง (2532 : 30) ได้อธิบายว่า เป็นข้อความที่เป็นสาระสำคัญและสาระย่อยของเรื่อง แต่ละเรื่อง อาจเป็นข้อความเดิมที่มีอยู่ในเนื้อเรื่อง หรือเป็นข้อความที่เขียนใหม่ก็ได้ แต่อยู่ในขอบข่ายของเนื้อเรื่อง นอกจากนี้โครงเรื่องยังช่วยในการสรุปเรื่อง ช่วยให้เห็นโครงสร้างของสิ่งที่อ่าน และทำหน้าที่เป็นตัวรวบรวมข้อมูลของเรื่องนั้นๆ (Lawton, 1977 : 27) ประสิทธิ์ ภาพย์กลอน (2528 : 116 - 117) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า เป็นการจัดหรือแยกแยะหัวข้อความคิดของเรื่องตามลำดับขั้นตอน เป็นวิธีการรวบรวมกลุ่มความคิด และจำกัดขอบข่ายของความคิด ออกเป็นหมวดหมู่ เพื่อเป็นแนวทางในการติดตามเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ โปรเจอร์ และคณะ (Proger, et al. 1970) ให้ความเห็นว่า การให้ผู้เรียนทราบโครงเรื่องก่อนการอ่านเรื่องและหลัง การอ่านเรื่อง

จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากทำให้ผู้เรียนจำและเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี โดยเฉพาะการให้ผู้เรียนได้ทราบโครงเรื่องก่อนการอ่านเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (เจียมจิต ท้าวหาญ, 2522 : 37 - 65 ; วิทยา ดีทอง, 2532 : ก ; สุภาพ เพ็ชรกอ, 2533, กลิ่นผกา จิตรหลัง, 2538 : (4) ; Proger, et al. 1970 : 28 - 33) ที่ให้การสนับสนุนว่า การนำเรื่องด้วยโครงเรื่องหรือแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องมีผลทำให้ผู้อ่านมีความเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น

คำถามก็เป็นแบบฝึกหัดหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจอ่าน เพราะเป็นเครื่องมือที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกการคิดอยู่เสมอ ดังที่ ออร์ทิซ (Ortiz, 1977 : 109 - 114) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้คำถามประกอบการอ่าน 2 ประการ คือ

- 1) ทำให้ผู้อ่านมีความสนใจในสิ่งที่อ่าน
- 2) ช่วยอธิบายสิ่งที่อ่านให้ชัดเจนขึ้น

นอกจากนี้ การใช้คำถามก็เป็นเครื่องชี้นำให้ผู้เรียนเข้าใจส่วนที่เป็นความคิดหลักของเรื่อง (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2529 : 7) ทำให้ผู้อ่านมองเห็นขอบข่ายของเนื้อหาอย่างกว้างๆ ช่วยรวมเนื้อหาในเรื่องที่จะอ่าน และความคิดรวบยอดที่สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่มีอยู่แล้วในโครงสร้างของระบบความคิดเดิมให้เข้าด้วยกัน (กลิ่นผกา จิตรหลัง, 2538 : 4) และ เฟรส (Fraser, 1970 : 338) ได้กล่าวว่า การใช้คำถาม ประกอบบทเรียนจะเป็นสิ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้และช่วยให้เข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น แต่ในขณะเดียวกันถ้าตำแหน่งของคำถามอยู่ต่างกันก็จะส่งผลต่อผู้เรียนต่างกันด้วย ดังที่ เฟรส และคณะ (Fraser, et al. 1970 : 52) ได้สรุปว่า การใช้คำถามประกอบเนื้อเรื่องจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการจำแตกต่างกันอย่างชัดเจน เมื่อคำถามนั้นอยู่ในตำแหน่งก่อนการอ่านเรื่อง ระหว่างการอ่านเรื่อง และหลังการอ่านเรื่อง โดยที่

- 1) คำถามก่อนการอ่านเรื่อง (Pre - Questions) จะส่งผลให้ผู้อ่านคิดไปข้างหน้า (Forward Manner) ทำให้ผู้อ่านมีความสนใจที่จะอ่าน ก่อให้เกิดพฤติกรรมการค้นคว้า หากความรู้ที่จะตอบคำถามนั้น ซึ่งจะมีผลต่อความเข้าใจ และความจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้อ่านสามารถค้นหาคำตอบจากเนื้อเรื่องที่ตามหลังคำถามนั้นได้ (Berlyne, 1966 : 128)
- 2) คำถามแทรกระหว่างการอ่านเรื่อง (Interspersed Questions) จะส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่องและสรุปเรื่องได้ดี (Anderson and Biddle, 1975 : 90 - 132) เพราะเป็นคำถามที่อยู่ใกล้เนื้อเรื่อง (Hadjins, et al. 1979 : 259)
- 3) คำถามหลังการอ่านเรื่อง (Post - Questions) จะส่งผลให้ผู้อ่านคิดย้อนกลับ (Backward Manner) หรือทบทวนซ้ำ (Review) (Bruning, 1970 : 186) โรธคอปฟ์ และ บิลลิงตัน (Rothkopf and Billington, 1974 : 669) กล่าวว่า การใช้คำถามหลังการอ่านเรื่องเป็นการ

กระตุ้นโดยใช้สิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งจะมีผล คือ กระตุ้นโครงสร้างของการจำโดยเฉพาะที่ต้องนำมาใช้ตอบคำถาม และช่วยกระตุ้นการจัดลำดับความคิดจากเนื้อเรื่องที่ได้อ่านไปแล้วอีกด้วย

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าทั้งแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง และคำถามต่างก็ส่งผลต่อการจำและความเข้าใจเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า ระหว่างแบบฝึกอ่านที่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องก่อนการอ่าน และแบบฝึกอ่านที่มีคำถามหลังการอ่าน แบบฝึกใดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่ากัน จึงจัดให้แบบฝึกอ่านเป็นตัวแปรหนึ่งในการวิจัยครั้งนี้

ในด้านการเรียนการสอน บัณฑิตสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เกี่ยวกับเรื่องนี้ แม็คเคลแลนด์ (McClelland, 1953 : 110 - 111) ได้อธิบายว่า เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำงานที่ยาก และท้าทายความสามารถให้บรรลุผลสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยม ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความตั้งใจ และทะเยอทะยานสูง ในการที่จะก้าวไปสู่จุดหมายปลายทาง ฟังพอใจกับความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อประสบความผิดหวัง อนึ่ง เมื่อกล่าวถึงส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว สาเหตุหนึ่งที่ทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้เรียนต่างกันก็คือ ผู้เรียนแต่ละคนตั้งใจเรียนไม่เหมือนกัน กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งใจเรียนและประสบผลสำเร็จในการเรียน ในทางตรงกันข้ามผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะขาดความสนใจ และไม่ตั้งใจเรียน (เสนอ ทองจีน, 2533 : 2) จากสาเหตุดังกล่าว นักจิตวิทยาได้ค้นพบว่าปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาแรงจูงใจให้กับผู้เรียนก็คือ วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กของบิดามารดา และการศึกษาอบรมที่เด็กได้รับจากทางโรงเรียนและจากสังคมรอบข้าง (McClelland, 1961 : 178 - 280) เกี่ยวกับเรื่องนี้ เรธิลิ่งเซเฟอร์ (Rethlingshafor, 1963 : 174) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนผู้สอนจึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน โดยการจัดสภาพการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพ และใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ จากการศึกษาค้นคว้าวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (อัญญา ชุนศรีแก้ว, 2531 : ข)

/ จากที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในทำนองเดียวกันแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น่าจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านด้วยด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า การใช้แบบฝึกอ่านที่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องก่อนการอ่าน และการใช้แบบฝึกอ่านที่มีคำถามหลังการอ่านเรื่อง จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษของนักศึกษาพยาบาลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และต่ำต่างกันหรือไม่ และมีกิริยาร่วมระหว่าง

แบบฝึกอ่านกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือไม่ ตลอดจนมีความสงสัยว่าความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะแตกต่างกันหรือไม่

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแยกตามหัวข้อต่างๆ ดังนี้

- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน
- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกอ่าน
- เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง
- เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำถาม
- เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

ในเรื่องการอ่านได้มีผู้ให้ความหมายไว้ต่างๆกัน ดังนี้

แฮร์ริส และ สมิธ (Harris and Smith, 1976 : 56 - 58) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นการสื่อสารลักษณะหนึ่ง เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้เขียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการแสดงความคิดของตน ในขณะที่ผู้อ่านจะพยายามใช้ประสบการณ์เดิม และความรู้ทางภาษาที่มีอยู่แปลความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้น นอกจากนั้นยังมีบุคคลอื่นที่ให้ความหมายสอดคล้องกัน คือ ลาโด (Lado, 1964 : 14) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นการรวมทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ตลอดจนการแสดงความคิดเห็น ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของเจ็นกินสัน (Jenkinson, 1978 : 192 - 195) ที่ว่าการอ่านเป็นการให้ความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านเพื่อความเข้าใจ การตีความจะต้องใช้ความคิดพิจารณาจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ประกอบกับความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และไวท์ (White, 1989 : 87) ได้สรุปว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิด และความสามารถ เพื่อทำความเข้าใจในสารที่สื่อ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการตีความ และเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย ให้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้น

เกี่ยวกับการอ่านนี้ ประเทิน มหาจันทร์ (2530 : 13) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้ออกมาเป็นคำพูดหรือความคิดอย่างมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับ คีรีพร ลิมตระกูล (2530 : 10) ที่ให้ความคิดเห็นว่าการอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยใช้ข้อความเป็นสื่อ ซึ่งมีจุดประสงค์ให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความตามที่คุณเขียนต้องการ

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า การอ่านคือ การเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมในการแปลความ

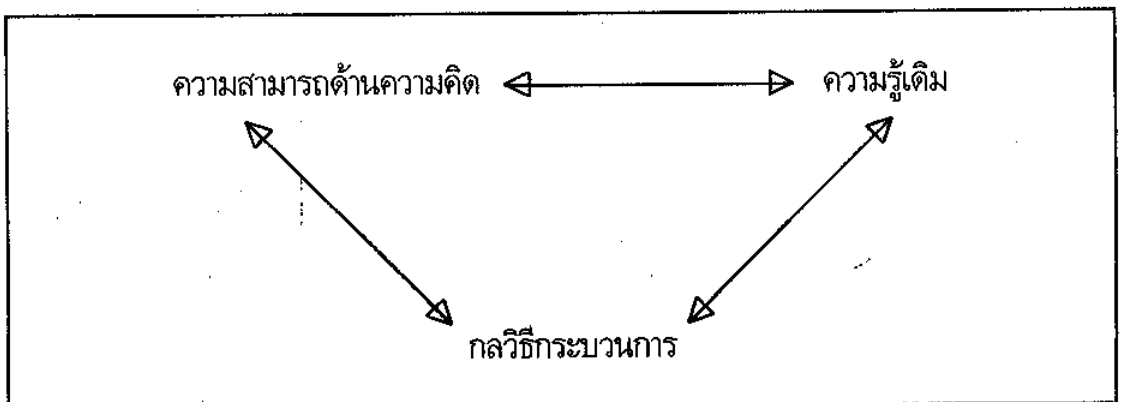
1.2 ทฤษฎีการอ่าน

รูปแบบการอ่านจากแนวคิดของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิม และความรู้ทั่วไปของผู้อ่าน จะมีความหมายก็ต่อเมื่อ ความรู้ใหม่ มโนทัศน์ใหม่ ได้สัมพันธ์กับสิ่งที่ผู้อ่านรู้มาแล้ว (เตือนใจ ตันงามตรง, 2529 : 94 - 108 อ้างจาก Carrell and Eisterhold, 1983 : 553 - 573)

กระบวนการอ่านอีกแนวคิดหนึ่ง ที่เพิ่มเติมจากแนวคิดของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ ก็คือ กระบวนการอ่านของ โคดี้ (Coady, 1979 : 7 อ้างถึงใน เตือนใจ ตันงามตรง, 2529 : 96 - 97) ได้อธิบายว่า การอ่านเกิดขึ้นได้ด้วย ปฏิสัมพันธ์ของปัจจัย 3 ประการ คือ

- 1) ความสามารถด้านความคิด (Conceptual Abilities)
- 2) ความรู้เดิม (Background Knowledge)
- 3) กลวิธีการบวนการ (Process Strategies)

ซึ่งสามารถเขียนเป็นรูปแบบพอสังเขป ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงรูปแบบการอ่านภาษาอังกฤษตามแนวคิดของโคดี้

จากแนวคิดดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า ความรู้เดิมเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งของการอ่านเท่านั้น และขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านมิได้ว่างเปล่า หรือไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเนื้อหาเหล่านั้นเสียทีเดียว แต่ผู้อ่านจะนำความรู้เดิมที่สะสมไว้มาผสมผสานกับความรู้ใหม่ กลายเป็นข้อความที่เกิดขึ้นในขณะนั้น

ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม (The Schema Theory Model) เป็นทฤษฎีที่ชี้ให้เห็นความสำคัญของความรู้เดิม โดยอิงทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Carrell and Eisterhold, 1987 : 218) ซึ่งเป็นศาสตร์ที่พัฒนาขึ้นมาจากศาสตร์ 2 สาขา คือ จิตวิทยาการเรียนรู้ และ ภาษาศาสตร์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการคิดกับภาษา โดยอธิบายว่าการอ่านมีพื้นฐานมาจากความรู้ความเข้าใจที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาศาสตร์ และจิตวิทยาการเรียนรู้ การอ่านจึงเป็นทักษะการประมวลผลข้อมูล (Information Processing) ที่มีความสลับซับซ้อน ผู้อ่านจึงต้องนำทักษะ และกลวิธีต่างๆมาช่วยในการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ดังนั้น โครงสร้างประสบการณ์เดิม จึงเป็นโครงสร้างที่บันทึกไว้ในส่วนความจำของสมองในลักษณะเป็นลำดับขั้น และเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมนี้มีแนวคิดว่า ในการทำความเข้าใจกับบทอ่านนั้น ต้องอาศัยความรู้เดิมของผู้อ่านมาปฏิสัมพันธ์กับบทอ่าน ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยความสามารถในการโยง สิ่งที่อ่านให้สัมพันธ์กับความรู้เดิมที่ผู้อ่านมี การทำความเข้าใจในคำ ประโยค หรือ บทอ่านทั้งหมด เป็นเพียงการทำความเข้าใจโดยใช้ความรู้เชิงภาษาศาสตร์เท่านั้น สำหรับกระบวนการตีความนั้น ต้องอาศัยหลักการของการนำสิ่งที่อ่านมาพิจารณาคิดทบทวนกับความรู้เดิม และการนำความรู้เดิมมาใช้ให้สอดคล้องกับข้อมูลที่มีอยู่ในบทอ่าน (เจียมจิต บูรณ์โภาค, 2533 : 342)

จากเหตุผลดังกล่าว สามารถเขียนแบบแผนของกระบวนการตีความหมายถึงที่อ่านตามทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมได้ 2 แบบ คือ

1) กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom - Up Process) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการนำข้อมูลภายในที่มีอยู่ในบทอ่าน มาใช้ในการคิดตัดสินใจ เพื่อตีความสิ่งที่อ่าน ในกระบวนการนี้ข้อมูลจากสิ่งที่อ่านจะเป็นตัวดึงความคิด หรือกระตุ้นให้เกิดกระบวนการอ่านขึ้น เรียกว่า กระบวนการยึดบทอ่านเป็นหลัก (Text - Based Processing)

2) กระบวนการจากบนลงล่าง (Top - Down Process) เป็นกระบวนการที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับกระบวนการจากล่างขึ้นบน คือกระบวนการนี้จะใช้ความรู้เดิม คือ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเกี่ยวกับ สิ่งที่อ่านหรือเนื้อหาในบทอ่านมาช่วยในการตีความ โดยเป็นตัวนำให้เกิดกระบวนการอ่านขึ้น เรียกว่า กระบวนการยึดความรู้เป็นหลัก (Knowledge - Based Processing)

1.3 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถในการเข้าใจข้อความที่อ่าน ซึ่งประกอบด้วย การตีความตามตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ที่เขียน (Bush and Huebner, 1970 : 97)

ซวาล แพร์ตกุล (2520 : 34) ให้ความหมายของความเข้าใจว่า เป็นความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน และสามารถขยายความรู้อย่างมีเหตุผล โดยมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ

ความเข้าใจในการอ่านสามารถแสดงออกในลักษณะต่อไปนี้

- 1) รู้ความหมายและรายละเอียดย่อยๆ ของเรื่องนั้นมาก่อน
 - 2) รู้ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้ย่อยๆ เหล่านั้น
 - 3) อธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
 - 4) เมื่อพบสิ่งใดที่มีสภาพเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถตอบ และอธิบายได้
- ความเข้าใจในการอ่านสามารถแสดงออกในลักษณะต่อไปนี้

1) การแปลความ (Translation) คือ ความสามารถในการแปลความหมายของสิ่งต่างๆ ได้ถูกต้องตามเรื่องราวนั้นๆ

2) การตีความ (Interpretation) คือ สามารถจัดความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำมากล่าวอีกนัยหนึ่งได้

3) การขยายความ (Extrapolation) คือ การขยายความและนัยของเรื่องให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

ฮัดสัน (Hudson, 1982 : 1 - 31) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านเก็บข้อความจากเรื่องที่อ่าน และจากโครงสร้างความรู้เดิมที่ผู้อ่านเก็บรวบรวมไว้มาจัดเข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน โดยมีความหมายสอดคล้องและมีเนื้อความครบถ้วนตามความต้องการของผู้เขียน

บอนด์ และ ทิงเกอร์ (Bond and Tinker, 1957 : 234 - 235) พบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันตามลำดับ 5 ชั้น ดังนี้

1) ความหมายของคำเป็นรากฐานของความเข้าใจในการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของคำศัพท์ชัดเจน และกว้างขวางย่อมช่วยให้เข้าใจประโยค และเรื่องราวที่อ่านได้ดี

2) หน่วยความคิด โดยการแบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำที่ต่อเนื่องกันเป็นกลุ่มๆ แทนการอ่านทีละคำ จะทำให้เข้าใจในประโยคได้ดีขึ้น

3) การเข้าใจประโยค คือ การเอาหน่วยความคิดย่อยมาสัมพันธ์กันจนได้ความเข้าใจประโยค

4) การเข้าใจตอน คือ ความสามารถในการนำประโยคในตอนนั้นๆ มาสัมพันธ์กัน จึงอ่านได้เข้าใจขึ้น

5) การเข้าใจเรื่องราว เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวหรือข้อความที่อ่าน จะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญๆ ในแต่ละตอน

เบอร์ตัน (Burton, 1956 : 321) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า ต้องอาศัยความสามารถหลายด้านประกอบกัน คือ

- 1) การเข้าใจความหมายของคำศัพท์
- 2) การเรียงลำดับความได้
- 3) จับความคิดสำคัญได้
- 4) สังเกตความสัมพันธ์ของข้อความที่อ่านได้
- 5) แยกประเภท สรุปความ และคาดการณ์ล่วงหน้าได้

ส่วน เกรย์ (Gray, 1964 : 35 - 37) ได้อธิบายถึงทักษะที่สำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

1) การรู้จักคำ ผู้อ่านจะอ่านหนังสือได้เข้าใจก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษร และเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน

2) การเข้าใจความคิดของผู้เขียน

3) การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบความคิดของผู้เขียน เป็นการประเมินความคิดของผู้เขียน จากเรื่องที่อ่าน ซึ่งผลการประเมินจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ได้

4) ทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเก่า จากเรื่องที่อ่าน ซึ่งหมายถึงการรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่าน

นอกจากนี้ นัททอล (Nuttal, 1985 : 1) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นกระบวนการสื่อความคิดจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยที่ผู้อ่านจะต้องถอดความ แปลความขยายความจากตัวอักษร หรือ สัญลักษณ์ออกมาให้ได้ความชัดเจน การเข้าใจข้อความที่อ่านมีความสำคัญต่อการอ่านทุกชนิด รวมทั้งการอ่านในชั้นเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับมิลเลอร์ (Miller, 1973 : 173) ที่กล่าวว่า การอ่านที่ปราศจากความเข้าใจมิใช่การอ่านที่แท้จริง ดังนั้นความเข้าใจในการอ่าน จึงเป็นลักษณะสำคัญที่สุดของกระบวนการอ่าน

จะเห็นได้ว่า การทำความเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้ทั้งความสามารถทางด้านภาษา ด้านความคิด ตลอดจนความรู้เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านประกอบกัน

1.4 องค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

ฟรอสต์ (Frost, 1967 : 43) ได้สรุปองค์ประกอบพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

- 1) องค์ประกอบด้านคำและความหมายของคำ หมายถึง รูปแบบของคำ และความหมายของคำเท่านั้น
- 2) องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงถ้อยคำ หมายถึงความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของคำต่างๆ และความสามารถในการจัดลำดับขั้นตอนของข้อความได้
- 3) องค์ประกอบด้านการสรุปที่เป็นเหตุเป็นผล หมายถึง ความสามารถในการสรุปความสำคัญของเรื่อง หรือสามารถแยกแยะสาระสำคัญ และสาระย่อยของเรื่องได้

ส่วนแฮร์ริส และ สมิธ (Harris and Smith, 1976 : 48 - 49) กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

- 1) ประสบการณ์พื้นฐานของผู้อ่าน
- 2) ความสามารถทางด้านภาษา
- 3) ความหมายในการคิด
- 4) ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่อ่าน ได้แก่ แรงจูงใจ ความสนใจ ความเชื่อ เจตคติ และความรู้สึก
- 5) วัตถุประสงค์ในการอ่าน

เกทส์ (Gates, 1969 : 505) อธิบายถึงองค์ประกอบสำคัญที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

1) ชนิดและความเข้าใจในการอ่าน ในการอ่านเรื่องราวใดๆก็ตาม แต่ละบุคคลจะจับใจความสิ่งที่อ่านไปตามเรื่องราวและประสบการณ์เดิมของตน วัตถุประสงค์ในการอ่านก็แตกต่างกันไปตามความต้องการ

2) ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่าน ผู้เรียนจะเข้าใจข้อความที่อ่านมากน้อยแตกต่างกันตามประสบการณ์ และความยากง่ายของข้อความนั้นๆ แต่ความเข้าใจในการอ่านที่ถูกต้องจะมีมากขึ้นจนถึงขั้นสูงสุดเมื่อเป็นผู้ใหญ่

3) ระดับความเข้าใจในการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆด้าน เช่น สถิติปัญญาความสามารถในการอ่าน ประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล

4) พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน การที่ผู้เรียนจะอ่านได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับความสั้นยาวของเรื่องที่อ่าน ความสามารถทางสติปัญญา ประสบการณ์เดิม ความยากง่ายของข้อความที่ผู้เรียนอ่าน

5) ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน ความเร็วและความเข้าใจในการอ่านจะมีความสัมพันธ์กันเสมอ

สตูดท์ (Stoodt, 1981 : 4635 - A - 4636 - A) ได้สรุปเกี่ยวกับองค์ประกอบพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

- 1) การรู้ความหมายของคำ
- 2) ความสามารถในการอ่านอย่างมีเหตุผล
- 3) การรวบรวมความคิดจากตัวอักษร
- 4) การเข้าใจโครงสร้างของเรื่องที่อ่าน
- 5) การเข้าใจอารมณ์และเทคนิคของผู้เขียน

นอกจากนี้ ฉอนเนลล์ (Schonell, 1965 : 155) กล่าวว่า ความสามารถในการเข้าใจและตีความสิ่งที่อ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

- 1) ระดับสติปัญญา
- 2) ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์
- 3) ภูมิหลังและประสบการณ์ของเรื่องที่อ่าน

1.5 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

บาร์เรทท์ (Barrett, 1979 : 62 - 66, quoted in McCormick, 1987 : 303) ได้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1) ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจตามเรื่องที่หนังสือเขียนไว้ ประกอบด้วย ทักษะย่อย 2 อย่าง คือ

1.1) การรู้จักคำ (Recognition) คือ การรู้จักรายละเอียด รู้จักใจความสำคัญ รู้จักลำดับเหตุการณ์ รู้จักการเปรียบเทียบ รู้จักความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล รู้จักลักษณะของบุคคล

1.2) การระลึกได้ (Recall) คือ สามารถระลึกรายละเอียดของเรื่อง ใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล การระลึกลักษณะของบุคคลในเรื่องได้

2) ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Inferential Comprehension) เป็นความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตัดสินใจได้โดยอาศัยเหตุและผล ทาความสัมพันธ์ คาดการณ์ตอนจบ และเปรียบเทียบเรื่องที่อ่านได้โดยผู้เขียนไม่ได้บอกไว้

3) ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation) เป็นความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของผู้อ่าน พิจารณาตัดสินว่าข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

4) ระดับความเข้าใจขั้นซาบซึ้ง (Appreciation) เป็นการตอบสนองทางอารมณ์จากเรื่องที่อ่าน และมีความเข้าใจลึกซึ้งในลีลาการใช้ภาษาของผู้เขียน และสามารถจินตภาพจากเรื่องที่อ่านได้

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister, 1974 : 113 - 115) ได้นำแนวคิดของ บลูม (Bloom) มาดัดแปลงโดยแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 7 ระดับดังนี้

- 1) ระดับความจำ (Memory) คือ ผู้อ่านสามารถจำสิ่งที่ผู้เขียน ระบุไว้ เช่น ชื่อนุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ ตลอดจน รายละเอียดในเรื่องที่อ่าน
 - 2) ระดับแปลความหมาย (Translation) คือ ผู้อ่านสามารถแปลความ หรือเรื่องราวที่อ่านเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อความที่เป็นแผนผังหรือแผนภูมิ เป็นต้น
 - 3) ระดับตีความ (Interpretation) คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น
 - 4) ระดับประยุกต์ (Application) คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจหลักการ และประสบความสำเร็จในการประยุกต์ใช้
 - 5) ระดับวิเคราะห์ (Analysis) คือ ผู้อ่านสามารถแยกแยะ ส่วนประกอบย่อยๆ ที่มาประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิดๆ และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้
 - 6) ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) คือ ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากที่ต่างๆ มาเรียบเรียงใหม่
 - 7) ระดับประเมินผล (Evaluation) คือ ผู้อ่านสามารถทวงเกณฑ์ และการตัดสินความคิดหรืออื่นๆ โดยใช้มาตรฐานที่ตั้งไว้
- ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระดับความเข้าใจในการอ่านมีส่วนสำคัญต่อการกำหนดวัตถุประสงค์ และพฤติกรรมที่ผู้สอนจะใช้ในการจัดกิจกรรม สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะระดับความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความ ตามแนวคิดของบาร์เรท์ที่ระดับที่ 1 และ 2 เท่านั้น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกอ่าน

การจัดการเรียนการสอนอ่าน หลังจากที่ได้สอนเนื้อหาจบแล้ว ผู้สอนจะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด เพื่อฝึกฝนทักษะการอ่าน การฝึกหมายถึง การจัด สภาพการณ์ต่างๆ เพื่อเร้าให้ผู้ฝึกตอบสนอง และปฏิบัติจนเกิด ความคล่องแคล่ว โดยอาศัยหลักสำคัญ 3 ประการ คือ (ประเสริฐ ชุนชำนาญ, 2535 : 24)

- 1) การมีแบบอย่างที่ดี หมายถึง การกำหนดตัวอย่างของแบบฝึก ซึ่งอาจอยู่ในรูปของข้อเขียน การบรรยายเทปบันทึก จะใช้แบบใดแล้วแต่ความเหมาะสม
- 2) มีการฝึกโดยอาศัยเกณฑ์ของแบบอย่างนั้นๆ ซึ่งการฝึกอาจ กระทำด้วยตนเองหรือลองฝึกในสถานการณ์จำลอง
- 3) การมีผลย้อนกลับ จะทำให้ผู้ฝึกรู้ผลของตนเอง จะช่วยปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่องต่อไป แต่ถ้าผลที่ได้เป็นที่พอใจจะเป็นแรงจูงใจในการฝึกต่อไป

2.1 การสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึก บัทท์ส (Butts, 1974 : 85 อ้างถึงใน ประเสริฐ ชุนชำนาญ, 2535 : 24) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกไว้ ดังนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์
- 2) ศึกษาเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบฝึก
- 3) กำหนดขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1) ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2) ศึกษาหลักจิตวิทยาในการเรียนการสอน
 - 3.3) ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4) ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5) วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบของการฝึกให้สัมพันธ์ กับโครงเรื่อง

นอกจากนี้ ในการสร้างแบบฝึกอ่านควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการเรียน การสอนเพื่อการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการทำแบบฝึก ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2525 : 52 - 62) ได้เสนอหลักการสร้างแบบฝึกโดยยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาไว้ดังนี้

- 1) การฝึกหัด การให้ผู้เรียนได้กระทำกิจกรรมซ้ำๆ ย่อมทำให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจที่แม่นยำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านเป็นวิชาทักษะจึงต้องมีการฝึกฝนบ่อยๆ

2) ความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการสร้างแบบฝึก ควรคำนึงถึงว่า ผู้เรียนแต่ละคน มีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจต่างกัน ดังนั้นควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากและง่ายจนเกินไปและควรมีหลายๆแบบ

3) การจูงใจให้ผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้เรียน

4) การให้ผู้เรียนทราบผลการทำงานของตน การเฉลยคำตอบให้ทราบ เพื่อให้ผู้เรียนทราบผลงานของตนว่าต้องปรับปรุง แก้ไขหรือก้าวหน้าเพียงใด และในส่วนตัวผู้สอนเองก็จะทราบได้ว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับความช่วยเหลืออย่างไร

เกี่ยวกับแบบฝึก บิลโลว์ (Billow, 1962 : 174 - 175) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ผู้สอน ควรสร้างแบบฝึกสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้นฝึกโดยเฉพาะ จะช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้น และสนใจที่จะทำมากกว่า ในขณะที่เดียวกันผู้สอน ควรใช้ภาษาที่สื่อความหมายและเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี และ ภูมิหลังทางภาษาของผู้เรียนด้วย

2.2 ลักษณะของแบบฝึก

นักการศึกษาหลายท่านให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

- 1) เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว
- 2) สอดคล้องกับความต้องการ เหมาะสมกับวัย และความสามารถของผู้เรียน
- 3) มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
- 4) ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
- 5) เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายความสามารถ
- 6) ถูกและหาง่ายใช้ได้ทั้งผู้เรียนและผู้สอน
- 7) ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียน รู้สึกว่าตนเองมีความก้าวหน้าทางการเรียน

2.3 ประโยชน์ของแบบฝึก

การใช้แบบฝึก เพื่อฝึกทักษะการอ่าน นับว่ามีประโยชน์มากต่อ การเรียนการสอน ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

- 1) เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของผู้สอน
- 2) เป็นแบบฝึกที่จัดทำขึ้นอย่างมีระบบ

- 3) เป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากจบเนื้อหา แต่ละเรื่อง
 - 4) แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม จะอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการใช้และเก็บรักษา
 - 5) การที่ให้ผู้เรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ผู้สอนมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่างๆของผู้เรียนชัดเจน
 - 6) ช่วยประหยัดแรงงานและเวลา
- จะเห็นได้ว่าในการสร้างแบบฝึก ควรพิจารณาสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่ต้องการ การเลือกเนื้อหา มาสร้างแบบฝึก ควรสอดคล้องกับผู้เรียนในแง่ความสนใจ ไม่ล้าสมัย ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนด้วย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง

รูบิน (Rubin, 1983 : 54 - 55) ได้อธิบายถึงลักษณะแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องว่าเป็นแผนภูมิที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเกี่ยวกับมโนทัศน์ และ ความสัมพันธ์ระหว่างมโนทัศน์ที่เกี่ยวกับประเภท ลักษณะ และตัวอย่าง และ อัลเวอร์แมน (Alverman, 1988 : 325) กล่าวเพิ่มเติมว่าแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง เป็นโครงสร้างทั้งหมดของเนื้อเรื่องที่นำมาใช้รวมถึงแผนภูมิ แผนภาพที่ชี้แนะตำแหน่งของข่าวสารด้วย โดยเฉพาะถ้าใช้เส้นกรอบ หรือ ลูกศรประกอบกับข้อความสำคัญยิ่งจะแสดงถึงความสัมพันธ์ของมโนทัศน์อีกด้วย (Carnine and Darch, 1986 : 240)

แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง เป็นสิ่งที่ช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่าน และจำเนื้อเรื่องได้ดี โดยเฉพาะถ้าจัดไว้ก่อนการอ่าน จะทำให้ผู้เรียนได้มองเห็นขอบข่ายกว้างๆของเนื้อเรื่องก่อนที่จะอ่านเรื่อง ช่วยบูรณาการระหว่างความรู้เดิมที่มีอยู่ในโครงสร้างความคิดกับความรู้ใหม่ที่ได้จากเนื้อเรื่องที่อ่านเข้าด้วยกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้เร็วขึ้น นอกจากนี้การใช้แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องล่วงหน้ายังช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นหาความคิดหลักของเนื้อเรื่องได้อีกด้วย (Clifford, 1981 : 259)

การเขียนโครงเรื่องเป็นการเขียนรายการความคิด หรือใจความสำคัญของเรื่องให้เป็นระเบียบ โดยยึดเอาจุดมุ่งหมายและขอบข่ายของเนื้อเรื่องเป็นสำคัญว่าจะลำดับเนื้อหาอะไรก่อนหรือหลัง (ฉัตรวรุณ ดันนะรัตน์, 2531 : 27)

การเขียนโครงเรื่อง นิยมเขียน 2 แบบ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ และ เนื้อหาวิชา ดังนี้

- 1) โครงเรื่องในรูปหัวข้อ กล่าวถึงประเด็นสำคัญของเรื่องอาจเขียนด้วยคำหรือวลี
- 2) โครงเรื่องในรูปประโยค แต่ละประเด็นเขียนเป็นประโยคสั้นๆ ได้ใจความสมบูรณ์

การเขียนโครงเรื่องทั้ง 2 แบบ โครงเรื่องในรูปประโยคจะให้ รายละเอียดที่ชัดเจนกว่า และสามารถเขียนขยายความได้ และควรเลือกใช้ถ้อยคำให้เป็นแนวเดียวกันอย่างมีระเบียบ เช่น ถ้าหัวข้อแรกขึ้นต้นด้วยคำกริยา หรือ คำนาม หัวข้อต่อไปก็ควรขึ้นต้นด้วยคำกริยา หรือคำนามด้วย โดยพิจารณาตามความเหมาะสม (ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน, 2528 : 116 - 117)

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2522 : 32 - 33) ได้เสนอแนะว่า แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องที่ดีจะต้องมีลักษณะ ดังนี้

- 1) มีข้อความอยู่ในขอบข่ายของชื่อเรื่อง
- 2) มีความเป็นอิสระไม่ซ้ำซ้อน และในแต่ละส่วนต้องมีเนื้อหา ต่างประเด็นกัน
- 3) แต่ละหัวข้อมีน้ำหนัก ความสำคัญใกล้เคียงหรือเสมอกัน
- 4) มีการลำดับความสัมพันธ์ของแต่ละข้อความ
- 5) จัดสาระสำคัญของเรื่องได้ครบถ้วน

นอกจากนี้ เพียร์สัน และ จอห์นสัน (Pearson and Johnson, 1978 : 24) ได้แสดงความคิดเห็นว่า แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง จะทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับวิลสัน (Wilson, 1985 : 390 - A) ที่ว่า แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อเติมโครงสร้าง ความคิดให้สัมพันธ์กันระหว่างความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว ส่วน ออซูเบล (Ausubel, 1960 : 271) และ ทอลลี (Talley, 1989 : 2604 - A) กล่าวเพิ่มเติมว่า การเสนอข้อความในลักษณะแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง เป็นการบอกโครงสร้างข้อความที่จะอ่านและได้ข้อสรุปจากข่าวสารนั้นๆ จะทำให้ผู้อ่านมีความเข้าใจ และระลึกสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น

สำหรับผลงานวิจัยเกี่ยวกับโครงเรื่อง หรือแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง นักวิจัยได้ทำการศึกษาไว้ พอจะสรุปได้ ดังนี้

เจียมจิต ท้าวหาญ (2522, : 37 - 65) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทนในการจำโดยใช้วิธีนำเรื่องสามแบบ ได้แก่ การนำเรื่องแบบย่อที่มีใจความตรงกับเนื้อเรื่อง การนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่อง และการนำเรื่องแบบมีข้อทดสอบถูกผิด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนลาดหญ้าวิทยา ปีการศึกษา 2522 จำนวน 45 คน ดำเนินการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านบทความทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติรอบตัวเรา แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่อ่านบทความที่มีการนำเรื่องแบบย่อที่มีใจความตรงกับเนื้อเรื่อง กลุ่มที่ 2 อ่านบทความที่มีการนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่อง และกลุ่มที่ 3 อ่านบทความที่มีการนำเรื่องแบบมีข้อทดสอบถูกผิด หลังจากนั้นให้กลุ่มทดลองทั้งหมดทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านทันที และเว้นไป 1 สัปดาห์ เพื่อหาความคงทนในการจำ ผลการวิจัยปรากฏว่า การ

นำเรื่องทั้งสามแบบมีผลให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านเท่าเทียมกัน แต่ในเรื่องความคงทนในการจำเนื้อเรื่องพบว่า การนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่องให้ผลดีกว่าการนำเรื่องแบบอื่น

จากการศึกษาของ วิทยา ดีทอง (2532 : ก) ศึกษาผลของวิธีเสนอคำบรรยายที่มีต่อการเรียนรู้เนื้อเรื่องทางสังคมศึกษาของนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน วิธีเสนอคำบรรยาย มี 4 วิธี คือ มีคำถามประกอบ ก่อนคำบรรยาย มีคำถามประกอบหลังคำบรรยาย มีโครงเรื่องประกอบก่อนบรรยาย และมีคำบรรยายเพียงอย่างเดียว ระดับความสามารถทางภาษาแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 256 คน ในการทดลองให้นักเรียนฟังคำบรรยายกลุ่มละ 2 เรื่อง แล้วทดสอบผลการเรียนรู้เนื้อเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า วิธีที่มีโครงเรื่องประกอบก่อนคำบรรยายช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีกว่าวิธีที่มีคำถามประกอบก่อนคำบรรยาย ซึ่งคล้ายคลึงของ สุภาพ เพ็ชรทอง (2533) ได้ศึกษาผลของวิธีเสนอให้เรียนและการจัดระเบียบข้อความที่มีต่อความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่างกัน ซึ่งวิธีเสนอให้เรียนแปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ วิธีเสนอให้เรียนที่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบ และวิธีเสนอให้เรียนที่ไม่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบ การจัดระเบียบข้อความแปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือการจัดระเบียบข้อความแบบสาเหตุและผล (Cause and Effect) และการจัดระเบียบข้อความแบบเปรียบเทียบ (Comparison) ส่วนระดับความสามารถในการอ่านแปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับความสามารถในการอ่านสูงและระดับความสามารถในการอ่านต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2532 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา จำนวน 256 คน จาก 8 โรงเรียน นักเรียนได้รับการสุ่มเข้ารับการทดลองจำนวน 8 กลุ่ม กลุ่มละ 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ข้อความที่จัดระเบียบ 2 แบบ แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องของข้อความทั้ง 2 แบบ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแต่ละกลุ่ม ได้รับเงื่อนไขการทดลองเพียงเงื่อนไขเดียว ผู้ทดลองอ่านข้อความ 1 เรื่อง ใช้เวลา 5 นาที หลังจากอ่านข้อความจบแล้ว ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 20 ข้อ โดยใช้เวลา 10 นาที ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง ได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ นักเรียนกลุ่มที่อ่านข้อความที่เสนอโดยมีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบ ได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่อ่านข้อความที่เสนอโดยไม่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบ และนักเรียนกลุ่มที่อ่านข้อความที่จัดระเบียบข้อความแบบสาเหตุและผล ได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบ

วัดความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่อ่านข้อความที่จัดระเบียบข้อความแบบเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ กลิ่นพกา จิตรหลัง (2538, : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของวิธีเสนอให้เรียน และกลวิธีเรียนต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ วิธีเสนอให้เรียนแปรค่าเป็น 3 ระดับ คือ วิธีเสนอแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องก่อนการอ่านเรื่อง หลังการอ่านเรื่อง และไม่มีแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบ กลวิธีเรียนแปรค่าเป็น 2 ระดับ คือ การอ่านประกอบจินตภาพ และการอ่านแล้วจดบันทึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพังงา 2 โรงเรียน จำนวน 360 คน สุ่มเข้ารับการทดลองตามเงื่อนไข 6 กลุ่ม กลุ่มละ 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่อง เนื้อเรื่องสำหรับการอ่าน และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่อ่านภาษาอังกฤษที่มีวิธีเสนอแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องก่อนการอ่านเรื่อง จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มทดลองอื่น นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของชาวต่างประเทศ ซึ่งพอสรุปได้ ดังนี้

อัลเวอร์แมน (Alverman, 1988 : 325 - 331) ได้ศึกษาผลของแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องหลังการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน ที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการอ่าน (Test of Achievement and Proficiency) หรือ TAP เป็นเครื่องมือวัดระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนโดยมีเกณฑ์แบ่งดังนี้ กล่าวคือ นักเรียนที่ได้คะแนนในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ระหว่าง 18 ถึง 42 จัดอยู่ในกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ และนักเรียนที่ได้คะแนนในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ ระหว่าง 83 ถึง 99 จัดอยู่ในกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง สุ่มกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเข้ารับการ จัดกระทำเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ ได้รับการเสนอแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องหลังการอ่าน กับ ไม่ได้รับการเสนอแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องหลังการอ่าน ข้อความที่เสนอให้อ่าน แปรค่า ออกเป็น 2 ระดับ คือ ข้อความที่มีเนื้อหาคุ้นเคยกับชีวิตประจำวันกับข้อความที่มีเนื้อหาที่ไม่คุ้นเคยกับชีวิตประจำวัน ผลการศึกษาพบว่า การเสนอแผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องหลังการอ่านส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างแบบของข้อความจากกลุ่มทดลองที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง และกลุ่มทดลองที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของ แม็คลาฟลิน (McLaughlin, 1991 : 3028 - A) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านข้อความที่มีระดับความยากเป็น 3 ระดับ เมื่อมีการใช้แผนภูมิจัดระเบียบโครงเรื่องประกอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน เกรด 5 จำนวน 78 คน